

Mulți oameni demni de toată stima, sunt conștienți că vizitarea unui parc național NU este echivalentă cu ieșitul la picnic.

Ei înțeleg pe deplin rostul restricțiilor și le respectă. Le mulțumim!

Mai jos vom răspunde celor care ne-au întrebat ce rost au restricțiile. Dacă mai aveți întrebări legate de subiect, nu ezitați să ni le puneți, trimițând un mesaj la office@retezat.ro

1. “De ce, în Parcul Retezat, nu am voie să fac focul? Nici măcar cu bucăți dintr-un molid doborât de furtună!”

2. “Vreau să merg pe unde am chef și nu sunt lăsat. Trebuie să merg doar pe traseele marcate. E corect? De ce n-am voie să pun cortul unde îmi place?”

3. “De ce trebuie să țin câinele în lesă când merg în Retezat? Câinele meu nu mușcă”

4. “De ce este permis pășunatul în Retezat? Doar e parc național, nu?”

5. “E permis mersul cu bicicleta în PN Retezat?”

Am primit numeroase întrebări de la turiști care vor să știe de ce, în Parcul Național Retezat, nu pot să facă tot felul de lucruri pe care în altă parte, au voie să le facă. Să le luăm pe rând, dar mai înainte să scriem câte ceva despre ceea ce înseamnă pentru noi un parc național.

Parcurile naționale sunt locuri în care stăpânii sunt plantele și animalele care trăiesc aici. Noi, oamenii, suntem doar oaspeții lor. Prima noastră grijă ar trebui să fie nu confortul nostru, ci protejarea lor. Acesta este principalul obiectiv al unui parc național, toate activitățile, inclusiv turismul trebuie să ducă la îndeplinirea acestui obiectiv.

Nu noi suntem gazdele aici; noi suntem doar trecători temporari prin lumea lor. Dacă avem grijă pe unde umblăm și nu lășăm în „casa” lor urme ale trecerii noastre, e bine. Dar, oare, facem cu toții lucrul acesta?

Principala noastră grijă trebuie să fie ocrotirea viețuitoarelor care trăiesc aici. Lăsând la o parte ce nu avem voie să facem, rămân foarte multe lucruri pe care le putem face și de care ne putem bucura.

Suntem siguri că mulți dintre dumneavoastră știți că Pământul și celelalte viețuitoare ale lui ar duce-o mult mai bine fără noi, oamenii.

Haideți să ne gândim puțin la viața pe care am duce-o noi, oamenii, dacă nu ar mai exista plante și animale pe Pământ.

1. “De ce, în Parcul Retezat, nu am voie să fac focul? Nici măcar cu bucăți dintr-un molid doborât de furtună!”

Incendii

Riscul de incendiu este enorm, chiar dacă stai permanent lângă focul tău de tabără. O pală de vânt îl poate extinde rapid la corturile din locul de campare și la pădurea de conifere sau la jnepeniș. Acestea ard foarte repede și sunt greu de stins, mai ales în condiții de vânt și secetă. Mașinile pompierilor n-au cum să ajungă aici din cauza terenului extrem de accidentat. **Un moft** care poate însemna pagube enorme. Materiale și de vieți omenești!

Citiți la link-ul de mai jos ce s-a întâmplat din cauza focului făcut de niște inconștienți.

http://glasul-hd.ro/Incendiu-violent-%C3%AEn-Masivul-Retezat.-Zeci-de-pompieri-%C8%99i-vo-luntari,-dar-%C8%99i-un-elicopter,-%C3%AEncearc%C4%83-s%C4%83-sting%C4%83-focul_16_25056.html

Arborii morți

”Dacă tot e mort și nu folosește nimănui, de ce nu suntem lăsați să-l punem pe foc?”

Într-un parc național, arborii morți sunt la fel de importanți ca și cei vii. Niciodată un arbore căzut la pământ nu este inutil. După puțină vreme, trunchiul său ajunge să adăpostească mii de vietăți care își fac casa sub scoarța sau în lemnul copacului. Treptat, trunchiul “învie”, prin numeroșii puieți și prin tot felul de plante care cresc pe el.

De la ciuperca microscopică, până la cei mai mari gândaci croitori, mii de specii depind de lemnul mort al unei păduri. Pădurea este mult mai săracă în viață sau poate chiar să dispară în absența lemnului mort care-i asigură nutriția.

Multe păsări, broaște, șopârle, chiar și mamifere se hrănesc cu insecte care trăiesc în lemnul mort. Distrugând lemnul, distrugeți insectele și implicit diminuezi prin înfometare, numărul ființelor care depind de ele.

Știați că urșii folosesc crengile și lemnul în putrefacție pentru a-și căptuși bârlogurile? Scorburile arborilor morți sau pe moarte sunt casă pentru păsări și lilieci.

Haideți să nu fim egoiști și să nu stricăm casa vietăților care își au rolul lor bine stabilit în natură!

Mai mult decât atât, importanța pentru pădure a lemnului mort, este adesea trecută cu vederea. Se uită deseori că solurile pădurilor de munte sunt foarte sărace în elemente hrănitoare. Aici nu există alți fertilizatori în afara frunzelor plantelor anuale, al cadavrelor și excrementelor de animale, precum și a lemnului mort.

O pădure „fără uscături” este una aproape moartă, sau foarte săracă în viață. Ca să se evite acest lucru, în Marea Britanie se fac găuri în crengile inferioare ale arborilor din pădurile de stejar, pentru a provoca uscarea părții de jos a coroanei. Astfel, ființele dependente de lemn mort sunt încurajate să se întoarcă în aceste păduri, împreună cu toate celelalte specii de păsări și mamifere, care au dispărut de aici. Sperăm ca în România să nu ajungem niciodată în această situație, dar pentru aceasta trebuie să înțelegem cu toții că *fiecare foc de tabără, inutil și chiar periculos, poate distruge generațiile întregi ale unor specii foarte importante.*

2. De ce nu te poți deplasa și nu poți campa unde ai chef în parcurile naționale?!!!!

Vă dați seama cât de greu am fi găsiți (dacă și când am fi găsiți) în caz că ne-am abate de la traseul marcat și ne-am rătăci sau, Doamne ferește, ne-am accidenta.

Răspuns scurt:

fiindcă altfel distrugem sau deranjăm plantele și animalele protejate prin lege și, în plus, riscăm să ne facem singuri rău.

Răspuns lung:

Frumos este ca atunci când mergi în vizită la cineva sau „mergi în ospetie” cum frumos spune Ana, o prietenă de peste Prut, să nu dai iama prin toată casa, ci să stai cuminte în locuri în care să nu deranjezi gazdele și bunul mers al treburilor gospodărești. Nu intri nepoftit în dormitor și nu scotocești prin camera omului! E vorba aici de cei 7 ani de acasă, nu?

Când într-un parc național părăsești poteca marcată, e ca și cum ai da buzna în dormitorul cuiva. Un loc de campare într-un parc național e echivalentul „salonului” unde-și primea bunica oaspeții.

De unde știm noi că nu ne-am pus cortul pe ultimele exemplare ale unei specii pe cale de dispariție? Poate că lucrul acesta, pe unii mai egoiști nu îi interesează, deși ar trebui să ne intereseze pe toți bunăstarea Pământului. El e casa noastră, a tuturor, nu-i așa?

Ne rămân destule locuri în țara asta, unde să facem pe stăpânii! Haideți ca măcar în parcurile naționale să lăsați animalele și plantele să fie stăpâne! „Dacă nu poți face cuiva un bine, măcar nu-i face rău” zicea o bătrânică de aproape 90 de ani din Apuseni. Și avea dreptate!

Dacă nu vrem sau nu putem (!!!) să ne respectăm gazdele, de ce mai mergem în vizită la ele!?

3. De ce trebuie să țin câinele în lesă când merg în Retezat?

Câinii, „verișori primari” ai lupilor, au instinct de vânători. Există în genele lor ceva ce îi face să fugă ca să prindă alte animale, de regulă unele mai mici decât ei. Astfel, puii animalelor sălbatice cad victimă vânătorilor patrupezi, de ocazie.

Atunci când nu îi mână instinctul de vânători, curiozitatea este cea care îi duce în locul unde puii animalelor își așteaptă părinții sau lângă cuiburile păsărilor.

De multe ori, puii de căprioară, de marmotă sau de capră neagră sunt omorâți de câinii lăsați liberi. Ouăle din cuiburi sunt distruse, iar puișorii sunt uciși. Să nu lăsați câinii noștri să facă selecția naturală! Ei sunt intruși în habitatele montane. Selecția naturală este făcută de cei care în mod firesc au acest rol: lupii, urșii, râșii...

Lesă nu permite câinelui să alerge după animalele sălbatice și nu îl lasă să se îndepărteze de noi. Cine ne poate garanta că, după o dispariție de o oră, tovarășul nostru patrupeze nu apare

mușcat de vreun animal turbat, sau de vreo viperă întâlnită în munte? Nu a fost lângă noi, așa că nu l-am putut nici supraveghea, nici apăra. De dragul lui și pentru siguranța dumneavoastră, țineți-l aproape!

4. De ce este permis pășunatul în Retezat? Doar e parc național, nu?

Sunt mai multe motive bine întemeiate pentru care este permis pășunatul în parc.

Cel mai important dintre acestea este faptul că, în urma studiilor făcute, s-a constatat că în zonele unde nu s-a pășunat, multe din speciile de plante care ne încântă privirea, au dispărut fiind înlocuite de graminee înalte, având un număr redus de specii. Aici nu mai există diversitatea floristică extraordinară pe care o găsim pe pajiștile unde *se pășunează rațional*.

Colegi de-ai noștri, de la parcuri din Europa ne-au spus că, după excluderea pășunatului pe pajiștile alpine, au avut mari probleme fiindcă unele specii au dispărut. Acum sunt nevoiți să plătească proprietari de oi să-și aducă animalele pe pășuni sau să plătească oameni să cosească pajiștile din parc. Și-au dat și ei seama că *problema nu este pășunatul în sine, ci suprapășunatul cu un număr prea mare de animale domestice, sau pășunatul incorect*. Asta încearcă administrația parcului să reglementeze.

Să nu uităm că pășunatul este o activitate tradițională în Retezat și deci acceptată într-un parc național.

Și nu în ultimul rând, trebuie să ținem cont de faptul că pășunile din parc sunt în proprietate privată, nu aparțin statului. Când mergem ca turiști în golul alpin, intrăm "în curțile" oamenilor.

Iată mai jos câteva extrase din Studiul pajiștilor din Retezat.

„Din studiile întreprinse a ieșit în evidență faptul că pe pășunile din perimetrul actual al Parcului Național Retezat *pășunatul cu animale domestice poate și trebuie continuat*, cu unele restricții severe și rațional organizat și practicat.”

„Pe pășunile Gemenele – Tăul Negru – Șesele din Rezervația Științifică, unde pășunatul este oprit din anul 1935, în toamna anului 2003 s-a constatat extinderea speciilor de graminee care cresc în preajma pădurii, în principal specia *Calamagrostis*, care în paralel cu extinderea jneapănului a condus la diminuarea până la dispariție a suprafețelor care îndeplinesc caracteristicile unor pajiști alpine”

„Măsurile recomandate trebuie să contribuie la menținerea echilibrului între încărcătura cu animale și capacitatea de suport a pășunilor (echilibru animal-mediu), ca o garanție a conservării biodiversității vegetației, protecției mediului dar și utilizării în scopuri agricole a pășunilor din zonă.”

5. "E permis mersul cu bicicletă în PN Retezat?"

Promovăm folosirea bicicletei pe drumurile din parc și din jurul acestuia. Pe valea Lapusnicului se circula intens cu bicicleta. Vin chiar turiști din străinătate cu bicicletele pe mașini, lasă mașinile la Gura Apei și de acolo urcă cu bicicletele până la Poiana Pelegii, coborând pe același drum. Vezi mult mai multe mergând cu bicicleta, nu-i așa? Un alt drum superb, dar și solicitant, pentru biciclete este în sudul Retezatului, Campul lui Neag- Buta.

Singura problemă e folosirea bicicletelor în parc pe poteci și în zonele unde nu sunt drumuri. Am învățat și noi văzând unde/cum au greșit alții. În unele parcuri naționale din occident se cheltuiesc o mulțime de bani pentru refacerea traseelor montane distruse (fără voie, bineînțeles) de bicicliști. E o muncă foarte grea și extrem de costisitoare.

Ce se întâmplă? Având roți înguste, bicicleta exercită o mare presiune pe cmp de teren, astfel ca se formează ogăși pe unde trec oamenii pe biciclete. În cazul în care terenul este umed, aceste ogăși se adâncesc și mai mult. Să nu uităm că în Retezat, aproape tot timpul terenul este umed. Prin ogăși se formează torenți și apa "desavarsește" eroziunea cauzată de

biciclete.

Si nu in ultimul rand, ne intereseaza siguranta turistilor. Zona alpina din Retezat face periculoasa si dificila parcurgerea cu bicicleta. In plus, mai mult trebuie sa cari bicicleta in spate, in loc sa te duca ea pe tine!